

امکان‌سنجی احداث پیاده راه در جهت ارتقای سرزندگی فضای شهری

علیرضا شیخ‌الاسلامی^۱، نسترن نوروزی^۲، اعظم مرادی^۳

^۱ استادیار گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بروجرد، ایران

^۲ دانشجوی دکتری شهرسازی دانشگاه آزاد بروجرد، ایران

^۳ کارشناس ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه پیام نور اصفهان، ایران

چکیده

امروزه یکی از مهم‌ترین مسائلی که برنامه ریزان شهری با آن روبرو هستند، تلاش برای بهبود فضاهای پیاده شهری است. ایجاد فضای پیاده شهری برای زنده سازی محیط شهری، ایجاد محیطی شاد و مفرح و همچنین گسترش تعاملات اجتماعی از اهمیت فراوانی در بین طراحان و برنامه ریزان شهری برخوردار می باشد. کلان اهواز با داشتن ۸ منطقه شهری همانند دیگر کلان شهرهای جهان دستخوش تحولاتی ناشی از توسعه شهرنشینی و آثار مثبت و منفی آن در ابعاد مختلف از جمله در بعد حمل و نقل شهری شده است. در این کلان شهر که در گذشته بافت قدیم آن مکانی سرزنده و محل رفت آمد عابران پیاده با تعاملات اجتماعی بود، امروزه تبدیل به شهری آلوده با حمل و نقل پرتراфик و به دور از تعاملات اجتماعی مفید شده است. در این پژوهش سعی شده است با انتخاب ۵ محله و مقایسه آن‌ها با استفاده از مدل سوارا و مولتی مورا از طریق سنجش معیارها و زیر معیارها از طریق داده‌ها و اطلاعاتی که با استفاده از پرسشنامه به دست می آید، مستعدترین محله را از نظر ایجاد پیاده راه انتخاب کرد. یافته‌ها با استفاده از ارزیابی مدل‌ها نشان می دهد، محله کیانپارس با کسب امتیاز (۱) و سیستم نسبت ۳۵۹/ به دلیل داشتن پیادروی پیوسته و نسبتا عریض و تعامل بافت مسکونی و تجاری با یکدیگر از یک سو و نیز زیبایی بصری در کنار احساس امنیت نسبتا بیشتر در مقایسه با سایر محله های شهری حتی تا پاسی از شب، انتخابی درست برای اولویت یک پیاده راه سازی در شهر اهواز محسوب می شود.

واژه‌های کلیدی: کلان شهر، پیاده راه، سرزندگی، فضای شهری، اهواز

مطالعات جغرافیا، عمران و مدیریت شهری

دوره ۶، شماره ۳، پاییز ۱۳۹۹، صفحات ۴۱-۵۳